

งานแสดงภาพจิตรกรรมร่วมสมัย
ของ อวบ สาณะเสน

EXHIBITION OF PAINTINGS BY UAB SANASEN

Rama IX Art Museum Foundation

Rama IX Art Museum Foundation

Jim Thompson
Thai Silk Company
9 Surawong Road, Bangkok Tel. 31-4900

งานแสดงภาพจิตรกรรมร่วมสมัย
ของ อวบ สาณะเสน

EXHIBITION OF PAINTINGS BY UAB SANASEN

คุณกฤตย์ รัตนรักษ์
กรรมการผู้จัดการใหญ่ ธนาคารกรุงศรีอยุธยา จำกัด
ให้เกียรติเป็นประธานในพิธีเปิด

To be opened by Khun Krit Ratanarak,
President of the Bank of Ayutthaya,
at The Montien Bangkok

มูลนิธิ
หอศิลปะแห่งชาติ
RAMA IX ART MUSEUM FOUNDATION

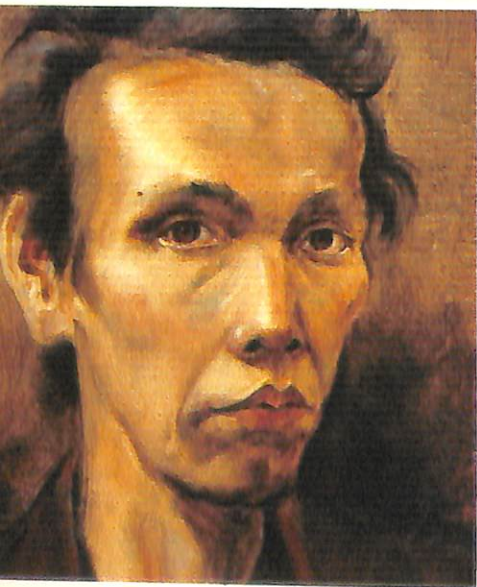
อวบ สำณะเสน

“ผมไม่เคยเรียกตัวเองว่า ศิลปินผู้สร้างสรรค์ แต่ผมเป็นศิลปินโดยอาชีพ”

ถ้อยแถลงของเขาฟังดูแปลกเกินกว่าที่จะเป็นคำพูดที่ออกจากปากศิลปินชั้นนำที่มีความสามารถรอบด้านอย่าง อวบ สำณะเสน ซึ่งเป็นทั้งครู นักดนตรี ช่างภาพ และจิตรกร ความสามารถแต่ละอย่างเหล่านี้ล้วนแต่ต้องพาดพิงถึงคำว่า “สร้างสรรค์” ทั้งสิ้น

แต่อย่างไรก็ดี คำที่อาจารย์อวบกล่าวถึงตนเองก็เป็นความจริง คำพูดนี้สะท้อนให้เห็นภาพของศิลปินผู้หนึ่งซึ่งอุทิศเวลาให้กับงานจิตรกรรมไทยร่วมสมัยอย่างจริงจังและมีความชื่นชมภาคภูมิใจในผลงานที่สร้างขึ้นเป็นอย่างมาก

คำพูดนี้ยังชี้ให้เห็นถึงความเชื่อมั่นพื้นฐานของเขาว่า ศิลปะและสังคมจำเป็นต้องพึ่งพา

อาศัยกันและมีบทบาทร่วมกัน ขณะเดียวกันเขาก็มองเห็นว่าในเมืองไทยนั้นยังมีช่องว่างอยู่มากระหว่าง 2 สิ่งนี้ สมควรที่จะปิดช่องว่างนั้นเสีย

“ควรจะมีใครสักคน ดึงศิลปะมาให้คนทั่วไปเข้าถึงได้” เขาจึงเลือกใช้คำว่า “อาชีพ” แทนที่จะใช้คำว่า “สร้างสรรค์” เมื่อกล่าวถึงตนเอง เขาเป็นคนที่พูดจาตรงไปตรงมา ครั้งหนึ่งมีผู้สัมภาษณ์เขาว่า “อะไร เป็นแรงบันดาลใจในการทำงานของท่าน” เขาก็ตอบว่า “เงิน” ซึ่งคำตอบนี้ไม่ได้เป็นเพียงคำพูดที่ผิวเผินเท่านั้น มันเป็นความจริงเช่นเดียวกับถ้อยแถลงข้างต้น เขาต้องการที่จะกระตุ้นเตือนให้คนทั่วไปเข้าใจศิลปินได้ถูกต้อง และไม่มองศิลปินในแง่ที่เลอเลิศจนเกินไป

เขากล่าวว่า “คนไทยมักจะคิดว่าศิลปินเป็นบุคคลพิเศษแตกต่างจากคนทั่วไป มีอารมณ์ปรวนแปร แล้วก็ใช้ชีวิตผิดแปลกไปจากคนธรรมดา แต่อันที่จริงแล้วศิลปินก็เหมือนกับคนอาชีพอื่น ๆ” อาจารย์อวบ เชื่อว่า ถ้าคนไทยยังมองภาพพจน์ของศิลปินอย่างผิด ๆ แล้ว ความหวังที่จะเห็นวงการศิลปะไทยก้าวไปไกลกว่าที่เป็นอยู่ก็จะเหลือน้อยเต็มที ระหว่างศิลปินผู้สร้างผลงานกับผู้ชมผลงานควรจะมีปฏิสัมพันธ์กันได้ ถ้าเราเอาแต่สร้างผลงานโดยไม่มีเสียงสะท้อนกลับ ศิลปินก็จะติดขัดเพราะแสดงว่าขาดความเข้าใจ ชั้นแรกคนเราควรจะมองว่าศิลปินก็เป็นคนธรรมดา ๆ เสียก่อน และต่อมาอีกสัก 25 ปี พวกศิลปินคงจะได้ผลงานที่สร้างสรรค์มากขึ้นพร้อมกับที่มีคนนิยมด้วย”

แนวทางที่กล่าวนี้ให้ประโยชน์ทั้ง 2 ทาง ไม่ว่าจะเป็นศิลปินหรือประชาชน และด้วยเหตุนี้แหละที่ทำให้อาจารย์อวบ ไม่ยอมรับว่าเขาเป็นศิลปินผู้สร้างสรรค์ ซึ่งฟังดูสูงเกินกว่าที่คนทั่วไปจะเข้าใจ เขา

ยังต้องการให้ประชาชนเข้าถึงและชื่นชมในผลงานของเขาในระดับหนึ่งและยังคงมีศรัทธาในคุณค่าของงานศิลปะที่แท้จริง

ก่อนหน้านี้ที่อาจารย์อวบจะพัฒนางานศิลปะจนมีรูปแบบ (Style) ของตนเองนั้น เขาตระหนักดีถึงสิ่งที่แตกต่างกันอย่างมากในวงการศิลปะไทยร่วมสมัย พวกแรกเป็นพวกศิลปะเพื่อการค้าราคาถูก ๆ เช่นพวกภาพวิวทิวทัศน์ที่เห็นกันอยู่ดาษดื่น อีกพวกหนึ่งก็คือพวกศิลปะสร้างสรรค์ ที่ค่อนข้างจะเข้าถึงยาก ได้แก่งานประเภทภาพเขียนสมัยใหม่ พวกศิลปะลัทธิ ศิลปะ 2 ประเภทนี้พวกแรกก็มีจุดมุ่งหมายที่ต่ำเกินไปส่วนอีกพวกก็สูงเกินไปจนหาคนเข้าใจไม่ได้ นับว่าเป็นความล้มเหลวในการสื่อสารซึ่งถือเป็นหน้าที่หลักของงานศิลปะเลยทีเดียว

เพื่อที่จะแก้ไขสถานการณ์เช่นนี้ อาจารย์อวบจึงเลือกทางสายกลางสำหรับภาพเขียนของเขาเอง โดยที่ยังคงหลักการวิธีการ และกฎเกณฑ์ทางศิลปะไว้และมีเงื่อนไขว่า จะต้องเป็นงานศิลปะที่ประชาชนสามารถเข้าถึงได้ อาจารย์อวบเสริมว่า “ผมจะต้องปิดช่องว่าง ไม่เช่นนั้นทั้งศิลปินและประชาชนก็ห่างจากกันออกไปเรื่อย ๆ จนไม่อาจพบกันได้” การที่เขาเลือกทางสายกลางก็หวังที่จะให้คนทั่วไปเข้าถึงโดยบอกผ่านทางงานศิลปะ ซึ่งไม่ล้ายุคจนทำให้ผู้คนสับสนหรือเข้าใจยาก

แต่ก็ไม่ใช่ว่าผลงานของเขาจะเป็นผลงานที่ดูธรรมดา ๆ ทั่วไป ความปราดเปรื่องและเทคนิคของเขานั้นเป็นที่ยอมรับกันอยู่ อีกทั้งงานของเขาก็ไม่เคย

รูปเหมือน
Self Portrait
Oil on canvas 10×12 inches

ดนตรี หมายเลข 1
Music No. 1
Oil on canvas 24×32 inches

ขาดความคิดริเริ่มสร้างสรรค์ อาจารย์อวบ ไม่เสี่ยงกับ งานศิลปะสมัยใหม่ประเภทล้ายุค ซึ่งหากจะทำได้ เราอาจจะพบกับความแปลกใหม่ในงานของเขาอยู่เสมอ อาจารย์อวบยังมีความรู้สึกชื่นชมต่อผลงานของเพื่อนร่วมอาชีพ แม้เขาจะเห็นว่าผลงานล้ายุคเหล่านั้นมักจะไม่ค่อยมีผู้ชื่นชมหรือเข้าถึงสักเท่าใด

อาจารย์อวบเล่าว่า เมื่ออายุ 4 ขวบ เขามักจะระบายสีเล่นตามผนังและประตูที่บ้านเสมอ ตอนที่อายุ 14 ขณะที่เพื่อน ๆ พา他去ดูหนังหรือไปเที่ยวกับเพื่อนผู้หญิง เขากลับใช้เวลาว่างโดยการไปวัดแล้วก็ลอกภาพตามผนัง ในครอบครัวของเขาต่างก็ไม่มีใครที่เกี่ยวข้องกับการวาดภาพเลย แต่ก็มีอะไรที่บ่งบอกถึงความเป็นศิลปิน นักสร้างสรรค์อยู่บ้างก็คือบิดาของเขาเป็นนักดนตรีสมัครเล่นและเป็นช่างภาพที่ประสบความสำเร็จ และพี่ชายคนโตเป็นสถาปนิก ส่วนพี่ชายอีกคนก็เป็นนักดนตรี

หลังจากสำเร็จการศึกษาชั้นมัธยมศึกษาที่วิทยาลัยอัสสัมชัญแล้ว ก็เข้าศึกษาต่อที่มหาวิทยาลัยศิลปากร และได้รับปริญญาศิลปบัณฑิตสาขาจิตรกรรม ในปี พ.ศ. 2493 อาจารย์ท่านหนึ่งของอาจารย์อวบ คือศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี ท่านผู้นี้เป็นผู้ที่มีอิทธิพลต่ออาจารย์อวบอย่างมาก อาจารย์อวบกล่าวว่า “ถ้าไม่ได้ท่าน ผมคงทำไม่ได้เท่านี้ ท่านเป็นผู้สอนให้ผมเข้าใจถึงศิลปะ”

ถ้าจะย้อนไปดูผลงานภาพเขียนและงานศิลปะอื่น ๆ ของอาจารย์อวบแล้ว ก็พบว่ามียุทธพลจากคำสอนของอาจารย์ศิลป์ไม่น้อยเลย วิชาหลักที่เขาศึกษาได้แก่ ศิลปคลาสสิก ศิลปอิตาเลียนสมัยเรอแนสซองส์ แต่เทคนิคและกฎเกณฑ์ก็ยังคงเป็นแบบไทย ๆ

การสอนของท่านศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี นั้นท่านไม่มีเวลาพอที่จะอธิบายแจ่มแจ้งเกี่ยวกับเรื่องศิลปะ อย่างละเอียด

เพราะสำหรับท่านแล้ว ศิลปะเป็นเรื่องของงานหนักและต้องใช้เทคนิคอย่างมาก เมื่อท่านไม่พอใจผลงานที่ส่งมาให้ตรวจก็จะเรียกมาพบและมักจะดุนักศึกษาด้วยถ้อยคำแรง ๆ อยู่เสมอ เช่น “ถ้าเธอคิดว่าตัวเองเป็นศิลปินละก็ ออกจากห้องไปเถอะ” การสอนที่เข้มงวดกวดขันของท่านศาสตราจารย์ศิลป์ พีระศรี เท่ากับเป็นการวางรากฐานความรู้ทางศิลปะ ให้แก่อาจารย์อวบอย่างแน่นหนา ขณะนี้แม้ว่าจะได้พูดคุยกันเพียงเล็กน้อยก็ยังทราบถึงความรู้อันกว้างขวางเกี่ยวกับประวัติศาสตร์ศิลป์ และความเข้าใจในงานเขียนภาพของตะวันตก เขาแตกต่างจากศิลปินเอเชียคนอื่น ๆ ตรงที่ไม่ถูกอิทธิพลใด ๆ มาเติมแต่งในงานไม่ว่าจะเป็นจากพวกที่ชื่นชอบหรือจากพวกนักอนุรักษนิยม

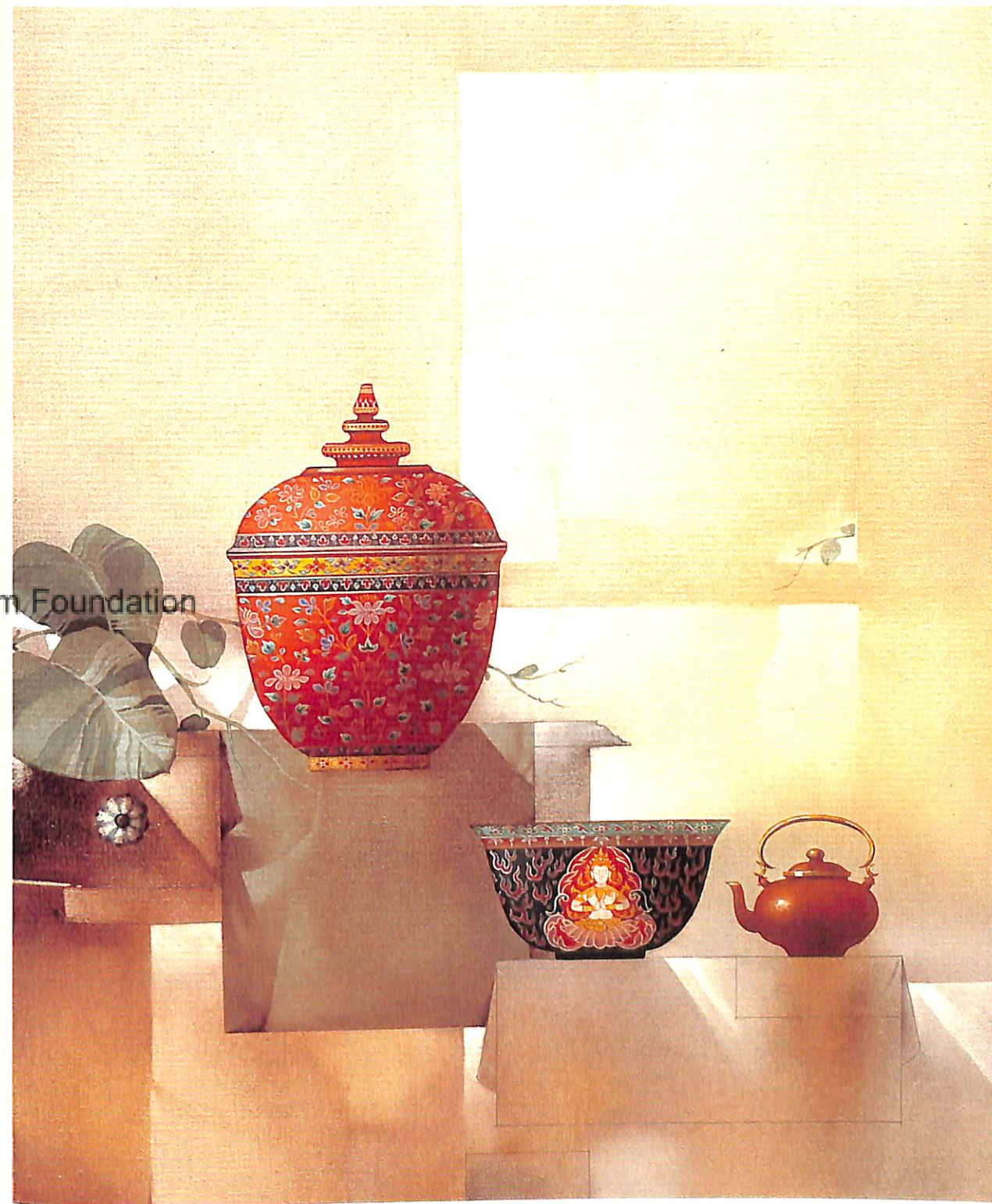
เมื่อสำเร็จการศึกษาแล้ว อาจารย์อวบยังไม่คิดถึงการที่จะก้าวมาเป็นจิตรกร คิดว่าต้องสร้างหลักฐาน หาประสบการณ์ก่อนที่จะมาทำงานอย่างที่ตั้งใจไว้ เขาให้สัญญากับตัวเองไว้ว่าจะเริ่มเป็นศิลปินอย่างจริงจังตอนอายุสัก 40 เขากล่าวว่า “ไม่มีใครสนใจเรื่องศิลปะ เท่าไรนักหรอกเมื่อสัก 20 ปีที่แล้ว และผมก็ทราบดีว่าการศิลปะไทย ยังไม่พร้อมที่จะยอมรับศิลปะสร้างสรรค์ ผมจึงใช้เวลาไปในการสอน”

อวบ สาณะเสน เป็นอาจารย์ที่มีผู้นับหน้าถือตาอย่างมาก มาจนกระทั่งทุกวันนี้ เขาก็ยังคงเป็นที่รักและที่เคารพของลูกศิษย์ลูกหาอยู่เสมอ จริง ๆ แล้วอาจารย์อวบเริ่ม

กรอบรูปและหุ่นนิ่ง
Still life with frame
Acrylic-oil on canvas 24×32 inches

เบญจรงค์
Bencharong
Acrylic-oil on canvas 24×32 inches

วอว art.

อาชีพสอนหนังสือมาก่อนที่จะเรียนจบเสียอีก คือเมื่อเป็นนักศึกษาปี 4 เคยสอนวิชาวาดเส้น (Drawing) และวิชากายวิภาค (Anatomy) ต่อมาก็ได้สอนในคณะวารสารศาสตร์และสื่อสารมวลชนของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์ และเป็นอาจารย์พิเศษไปบรรยายตามมหาวิทยาลัยต่าง ๆ ทั้งในกรุงเทพฯ และต่างจังหวัด หรือแม้แต่ที่ศูนย์ศิลปวัฒนธรรม ของอาจารย์เองก็มีลูกศิษย์ลูกหา และอาจารย์ท่านอื่น ๆ มาขอความรู้ข้อแนะนำและคำปรึกษาอยู่เสมอ ๆ

อาจารย์อวบ ได้ผ่านประสบการณ์ในหน้าที่การงานต่าง ๆ มาช่วงหนึ่ง เคยผ่านงานเป็นนักออกแบบของบริษัทไทยโทรทัศน์, ผู้จัดการแกลลอรี หัวหน้าฝ่ายศิลป์และออกแบบของบริษัทไทยวัฒนาพานิช และเคยทำงานกับองค์การ ส.ป.อ. มาเป็นเวลา 1 ปี อาจารย์อวบมีความคิดว่า ควรจะทำประโยชน์ให้แก่สาธารณชนด้วย จึงได้

เข้าร่วมเป็นกรรมการในสถาบันต่าง ๆ รวมทั้งสยามสมาคม ซึ่งเป็นสมาคมที่อนุรักษ์ศิลปกรรมและสิ่งแวดล้อมของไทย รวมทั้งสถาบันไทยคดีของมหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์

อาจารย์อวบมีความสามารถหลายด้าน มีชื่อเสียงเป็นที่รู้จักและได้รับการยกย่องนับถือไม่แต่ในฐานะอาจารย์เท่านั้น ยังเป็นนักไวโอลินและช่างภาพที่มีความสามารถอีกด้วย อาจารย์อวบยอมรับว่าสิ่งแรกที่รักมากคือดนตรี เขาได้เข้าร่วมในการก่อตั้งวงบางกอกซิมโฟนี ออเคสตรา (Bangkok Symphony Orchestra) และจัดการเปิดแสดงสร้างความพอใจให้แก่ผู้ชมเป็นอันมาก ส่วนในเรื่องการถ่ายภาพนั้น หันมาสนใจและศึกษาอย่างจริงจังเมื่อต้องออกไปศึกษาค้นคว้าและถ่ายรูปจิตรกรรมฝาผนังและศิลปกรรมตามวัด เรื่องดนตรีและการถ่ายภาพนี้ เขาให้ความสนใจโดยเท่าเทียมกัน โดยบอกว่า “ศิลปสามารถใช้สื่ออะไร

ก็ได้ ถ้าคุณใช้มันเหมือนกับทาสของคุณ สื่อต่าง ๆ ที่คุณใช้ก็จะเป็นอุปสรรคต่อการสร้างสรรค์ คนที่เป็นศิลปินควรจะรู้ว่า จะใช้เครื่องมือของเขาอย่างไร”

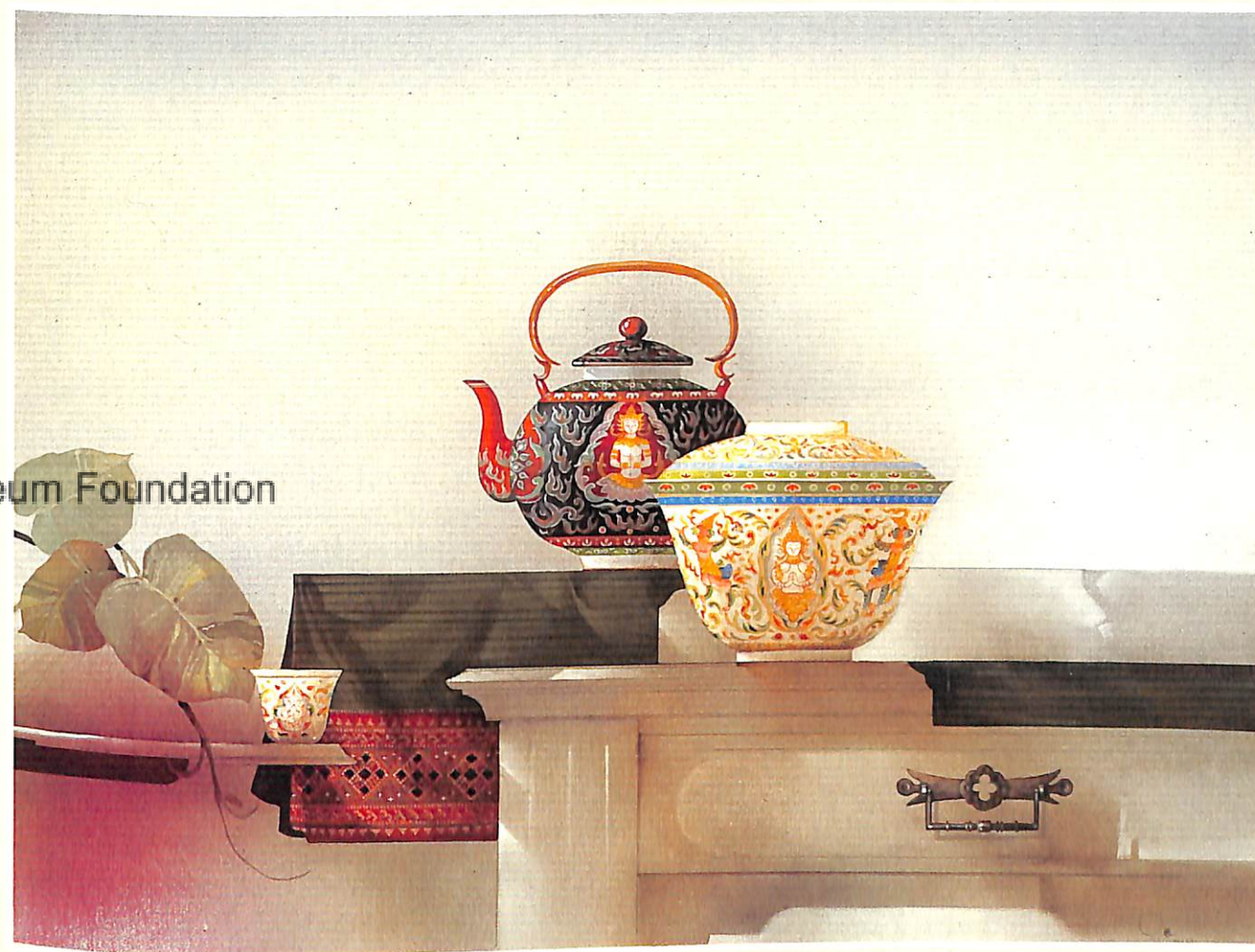
ในฐานะที่เป็นจิตรกร เขาก็ประสบความสำเร็จอย่างงดงาม ได้เข้าร่วมแสดงผลงานในมาเลเซีย สิงคโปร์ และบาห์เรน เช่นเดียวกับในกรุงเทพฯ ในปี 2506 ท่านได้รับเหรียญรางวัลจากงานแสดงศิลปกรรมแห่งชาติ เขาไม่สนใจกับการเขียนภาพเพื่อส่งเข้าประกวดชิงรางวัล สิ่งที่เขาสนใจก็คือทำอย่างไรภาพจึงจะขายได้ ทั้งนี้ก็เพื่อความจำเป็นในการครองชีพ และที่สำคัญที่สุดก็เพื่อจะเปลี่ยนรสนิยมของคนทั่วไปให้รู้จักคุณค่าของงานศิลปร่วมสมัยขึ้น

ถึงแม้ว่าเนื้อหาของภาพที่อาจารย์อวบเขียนขึ้นนั้นจะเป็นสิ่งที่พบเห็นกันอยู่ทั่วไป แต่ก็ยังแสดงให้เห็นถึงความคิดริเริ่มสร้างสรรค์อย่างมากจากจิตนาการที่ศิลปินคิดมา อาจารย์อวบเป็นศิลปินคนสำคัญที่เชี่ยวชาญในด้านการใช้เทคนิคในการเขียนภาพมาก ได้รับการยกย่องว่าเป็นหนึ่งในบรรดาศิลปินที่ใช้สีฝุ่นได้อย่างงดงามที่สุด ศิลปินที่ใช้สีชนิดนี้จัดว่ามีความสามารถมาก เพราะผู้ที่จะใช้จะต้องมีฝีมือที่เฉียบขาด เนื่องจากสีชนิดนี้แห้งเร็วมาก ขณะนั้นเขาชอบที่จะใช้สีน้ำมันและสีอะคริลิกมากกว่าสีฝุ่น แต่ในด้านเทคนิคและฝีมือแล้วก็ยังคงงดงามเช่นเดิม

ขั้นแรกอาจารย์อวบใช้สีอะคริลิกในการวาด จากนั้นจึงใช้สีน้ำมันมาผสม ใช้สี

เก้าอี้วิกตอเรีย
Victorian chair
Acrylic-oil on canvas 28×36 inches

เบญจรงค์กับผ้าหาคีเสื้อ
Bencharong and old textile
24×32 inches

แปรงที่สวยงามเฉียบขาดทำให้ได้ภาพทั้งดงามกลมกลืน มีสีเส้นที่สว่างแปลกตา งานของเขาเป็นการใช้สีอ่อน ๆ โดยใช้ฝีแปรงแทนที่จะใช้สีขาว ทำให้ภาพวิวิธทัศน์หรือภาพแจ่มกันดอกไม้ธรรมชาติ ๆ กลายเป็นภาพที่ดึงดูดความสนใจและประทับใจตามหลักวิชาการแล้วผลลัพธ์ของอาจารย์อวบที่นำเอาสีอ่อน ๆ เป็นประกายมาใช้ทำให้ภาพของเขามีความลึกและกระชับความรู้สึกทางด้านจิตใจ ภาพจึงดูสงบลึกซึ้งนุ่มนวลเป็นภาพ “จิตรกรรม” ที่เข้าถึงจิตใจผู้ชม

การสร้างภาพประทับใจด้วยวิธีนี้
สังเกตได้จากความสวยงามของภาพหุ่นนิ่ง
ที่อาจารย์ยอววาดขึ้น ซึ่งมักจะวาดภาพ
ไวโอลิน แจกัน หรือถ้วยชามรู้นลายคราม
เก่า ๆ อันเป็นสิ่งที่เขารัก ภาพของเขาเป็น
การประสานกันทั้งในแบบตะวันออกและ
ตะวันตก คือจากเนื้อหาของภาพซึ่งสะท้อน
ความเป็นตะวันออกและจากรูปแบบและ

เทคนิคที่เป็นตะวันตก (ภาพหุ่นนิ่งเป็นแบบอย่างจากตะวันตก) ภาพจิตรกรรมของตะวันออกโดยทั่วไปนั้นจะมี 2 มิติ ขาดมิติที่ 3 คือความลึกซึ่งเกิดจากแสงและเงา ภาพของอาจารย์อวบยังมีลักษณะเหนือจริง ซึ่งแสดงให้เห็นถึงสาระสำคัญที่นอกเหนือจากคุณลักษณะภายนอกของวัตถุ นั้น ๆ คุณสมบัตินี้เกิดจากการจัดวางภาพบนผืนผ้าใบ ซึ่งไม่ใช่เป็นการนำวัตถุจริง ๆ นั้นมาจัดวางไว้ก่อน (แต่บางครั้ง อาจารย์อวบก็อาจใช้ภาพถ่ายหรือวัตถุจริงเป็นแบบ)

อาจารย์วอยยอมรับว่าภาพเปลี่ยนเป็นภาพที่ขายดีที่สุด แต่ภาพเหล่านี้ก็ยังคงแสดงให้เห็นถึงเทคนิค และมีแรงบันดาลใจอย่างไรก็ตาม อาจารย์วอยรักษางานภาพเขียนของเขาทุกชิ้น โดยบอกว่า “ถ้าเราไม่ชอบงานของเราแล้ว เราจะไปหวังให้คนอื่นชอบได้อย่างไร ผมเป็นศิลปินก็เหมือนกับนักดนตรีที่มีความสามารถจะเล่นเพลงของผู้

แต่งคนไหนก็ได้ ในฐานะที่ผมเป็นจิตรกร
ผมก็ควรจะใช้วิธีการ (style) ไหน ๆ ก็ได้”

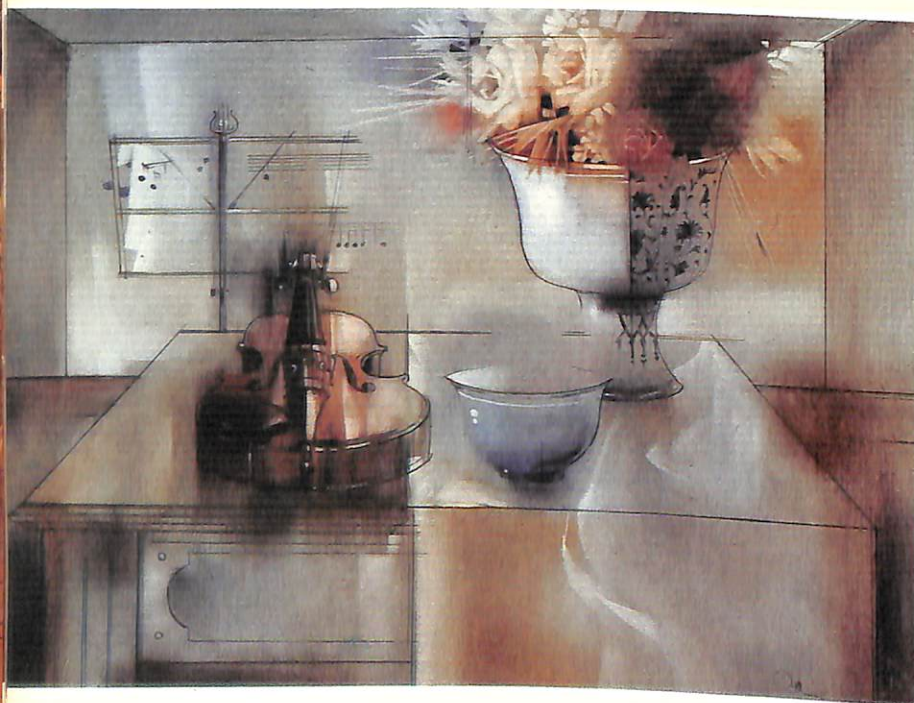
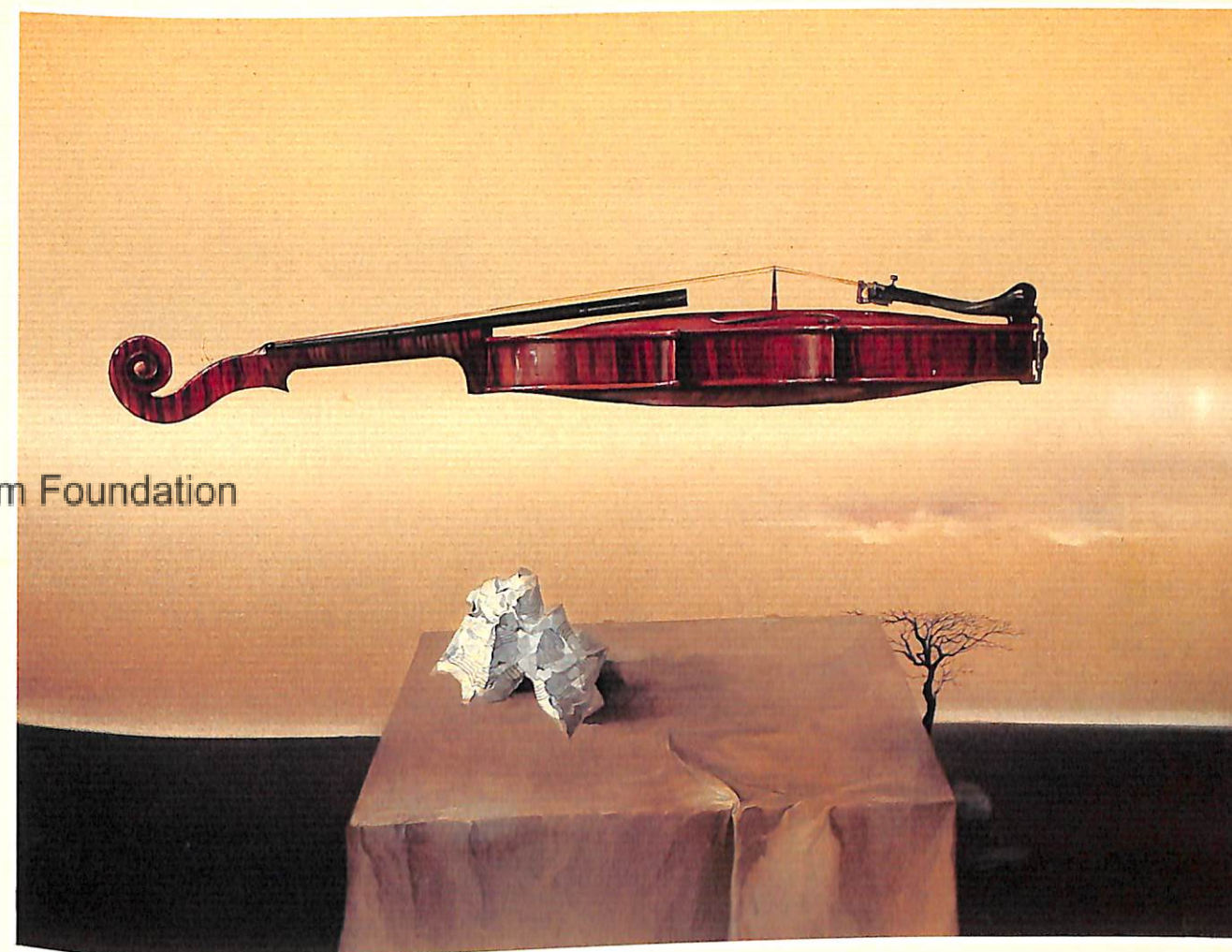
อาจารย์อวมีชื่อเสียงในการเขียนภาพ 3 ประเภทคือ ภาพวิวทิวทัศน์ ภาพหุ่นนิ่ง และภาพที่แสดงถึงความสวยงามแห่งสรีระของมนุษย์ และภาพอีกประเภทหนึ่งที่ทำให้เขามีชื่อเสียงก็คือภาพที่ค่อนข้างมีลักษณะเหนือจริง เป็นภาพที่สะท้อนให้เห็นถึงเรื่องราวของชีวิต ความตาย และการเกิดใหม่ เรื่องชีวิตวัยเด็ก ความทรงจำเก่า ๆ และเรื่องราวเกี่ยวกับบอภิพริศญา อย่างเช่นผลงานที่ชื่อว่า “ความทรงจำ” (Memory) ซึ่งเป็นการนำเอาภาพภรรยาของเขา ภาพตุ๊กตา ภาพบ้านเก่า ๆ และภาพบางส่วนของไวโอลินมารวมกันได้อย่างงดงาม

ไม่ว่าอาจารย์อวบจะใช้ลีลาแบบใด เขาก็ยังเป็นจิตรกรที่ประสบความสำเร็จอย่างสูง เขาได้แสดงให้เห็นถึงความรู้สึกที่ลึกซึ้ง ความเยือกเย็น และลึกลับลึกซึ้งของชีวิตที่เราสัมผัสได้ โดยการใช้เทคนิคและฝีแปรงที่ยอดเยี่ยม สิ่งเหล่านี้ไม่ได้เป็นผลมาจากความรักและความห่วงใยของอาจารย์อวบต่องานศิลปะเพียงอย่างเดียวเท่านั้น แต่ยังรวมถึงความสำนึกที่ว่า ศิลปะจะให้อะไรแก่ประชาชนได้บ้าง และอะไรที่เป็นหน้าที่ของศิลปิน

เรื่องโดย
จอห์น ฮอสกิ้น

ทำนองเศร้า
Blue Melody
Oil on canvas 24×32 inches

บทเพลงที่แต่งไม่จบ
Unfinished melody
Acrylic-oil on canvas 24×32 inches

UAB SANASEN

I don't call myself a creative artist, but a professional artist', comments Uab Sanasen without any note of false modesty. It is a strange remark coming from one of Thailand's leading contemporary painters and, in a more objective appraisal, creative would be the first word to spring to mind. The nouns applicable to this multi-talented man are numerous -- teacher, musician, photographer as well as painter -- yet each of them begs the adjective 'creative'.

However, Uab's self-description does contain its own truth and provides an approach towards an understanding of a complex man. It holds the key to reaching an awareness of his enormous contribution to the development of contemporary Thai

art and, through this, to an appreciation of his own painting.

In essence the statement is indicative of Uab's fundamental belief in a vital interplay between art and society, the dependence of one on the other. At the same time, he is fully aware of the current gap between the two in Thailand. He therefore sees a need to tug at both in an effort to bring them closer.

'One must bring art down to earth', he says and hence his insistence on 'professional' rather than 'creative' as the adjective to describe himself. At times his proneness to candid remarks borders on the outrageous, such as when an interviewer asked what was his inspiration and he replied, 'money'. There is truth in this as in all his utterances, but it is not a literal or surface truth. The meaning lies in his attempt to jolt the public into a truer understanding of the artist and to deflate high-flown concepts of art.

'The Thai public', he says 'think an artist is some kind of superman, very temperamental and not needing to earn a normal living. Whereas, in fact, the artist can live like any other professional person'. Uab believes that unless the public comes to view the artist in a realistic light, there is little hope for the development of art in Thailand. There has to be an interaction between audience and artist, if only to create a necessary market, and without such interaction art is stifled since there is no understanding. 'Let's see the artist first as a human being,' he insists. 'And then, okay, in say 25 years he can be much more creative as he will have a public.'

This process of understanding works both ways, for the artist as well as the public. Herein lies the second important consideration implicit in Uab's refusal to term himself a creative painter; the need for the artist to pitch his work at a level that can be appreciated by the public

while still being faithful to the ideals of art.

Before he began to develop seriously his own style, Uab was aware of two extremes in contemporary Thai art: cheap, commercialized paintings of touristy scenes at one end of the spectrum, and what he calls 'over creative' experimental works at the other. The one aims too low, the other goes over the head and is lost on an uninformed audience. There is thus a failure of communication which, after all, is a primary function of art.

To redress this situation Uab has consciously chosen a middle path for his own painting, remaining faithful to art principles, techniques and discipline but limiting his subjects to those that are readily accessible to an audience. 'I have to fill a gap,' as he puts it, 'otherwise the public and art will go further away from each other and never meet.' In taking a middle path he hopes to inform the public, through example, of the possibilities of art without being so avant-garde as to confuse or baffle.

This in no way implies mediocrity -- Uab's talent and technique are beyond doubt -- nor a lack of originality. It is just that he chooses not to be as daring with his subject matter as he could be, although there is still considerable innovation in his work. Uab also has great admiration, albeit tempered by constructive criticism, for many of his colleagues although he feels much of their experimental work is largely lost on an unappreciative audience.

อีวา

Eve

Acrylic-oil on canvas 28x36 inches

ดื่มชา

Tea time

Acrylic-oil on canvas 24x32 inches

Uab was instinctively drawn to art and remembers how at the age of four he was already daubing on the walls and doors at home. Later, when he was around 14, he says that while his friends were going to the cinema or taking girls out, he was spending his free time going to temples and copying mural paintings. There was no tradition of painting in his family but there was certainly a bent towards creativity (despite Uab's reservations, the word is inescapable); his father was an amateur musician and an accomplished photographer while his elder brother became an architect and another brother is a professional musician.

After secondary education at Assumption College, Uab went on to Silpakorn University where he received his BA in Fine Arts in 1950. His teacher was the famed Professor Silpa Bhirasri (C. Feroci) and it was this great mentor who was to have a profound influence on the young artist. 'I don't think I could have done as well without him,' says Uab.

'He gave me an understanding of art.'

Certainly one can trace many of Uab's current concerns about his own painting and art in general back to the teachings of Bhirasri. His courses were firmly based on classical art, the Italian art of the Renaissance, and the lessons of technique and discipline were constantly drummed home. The professor had no time for rarefied ideas about art; to him it was all a matter of hard work and solid technique, and when irritated, recalls Uab, he would often berate a student with the scathing remark, 'If you think you're an artist, get out of my class'.

Strict and classical though Bhirasri's teaching was, it gave Uab a thorough grounding in the fundamentals of art. Today, in even a brief conversation, his broad knowledge of the history of art readily comes across and his understanding of Western painting, unlike that of many other Asian artists, is tinged by neither uncritical admiration nor nationalistic reservations.

After graduating Uab did not see clearly his way forward as a painter and, moreover, believed he needed to achieve maturity in the world before attempting his true work. Accordingly he promised himself that he would start seriously as an artist when he reached 40. 'Nobody cared about art 20 years ago,' he says. 'And I realized that Thai art was not ready to accept creative art, therefore I spent my time trying to educate people.'

Indeed, Uab rapidly became a highly esteemed teacher and today he still commands much love and respect in that role. In fact his teaching career began before his graduation when, as a fourth year student, he was asked to take drawing and anatomy classes. He has subsequently taught in the Mass Communication and Journalism Department of Thammasat University, and had also been a much travelled lecturer at many universities in Bangkok and around the country. Even now, at his own Nuan-Naang Art Centre, he occasionally gives lectures while also providing facilities for other teachers.

Further maturity and understanding of the world were gained from spells as a designer with the Thai Television Company, as a manager of a well-known art gallery and as Head of the Arts and Design Department of the publishing firm Thai Wattana Panich. He also spent a year with SEATO. Moreover, a concern for increased public awareness has led to Uab serving on the committees of many important

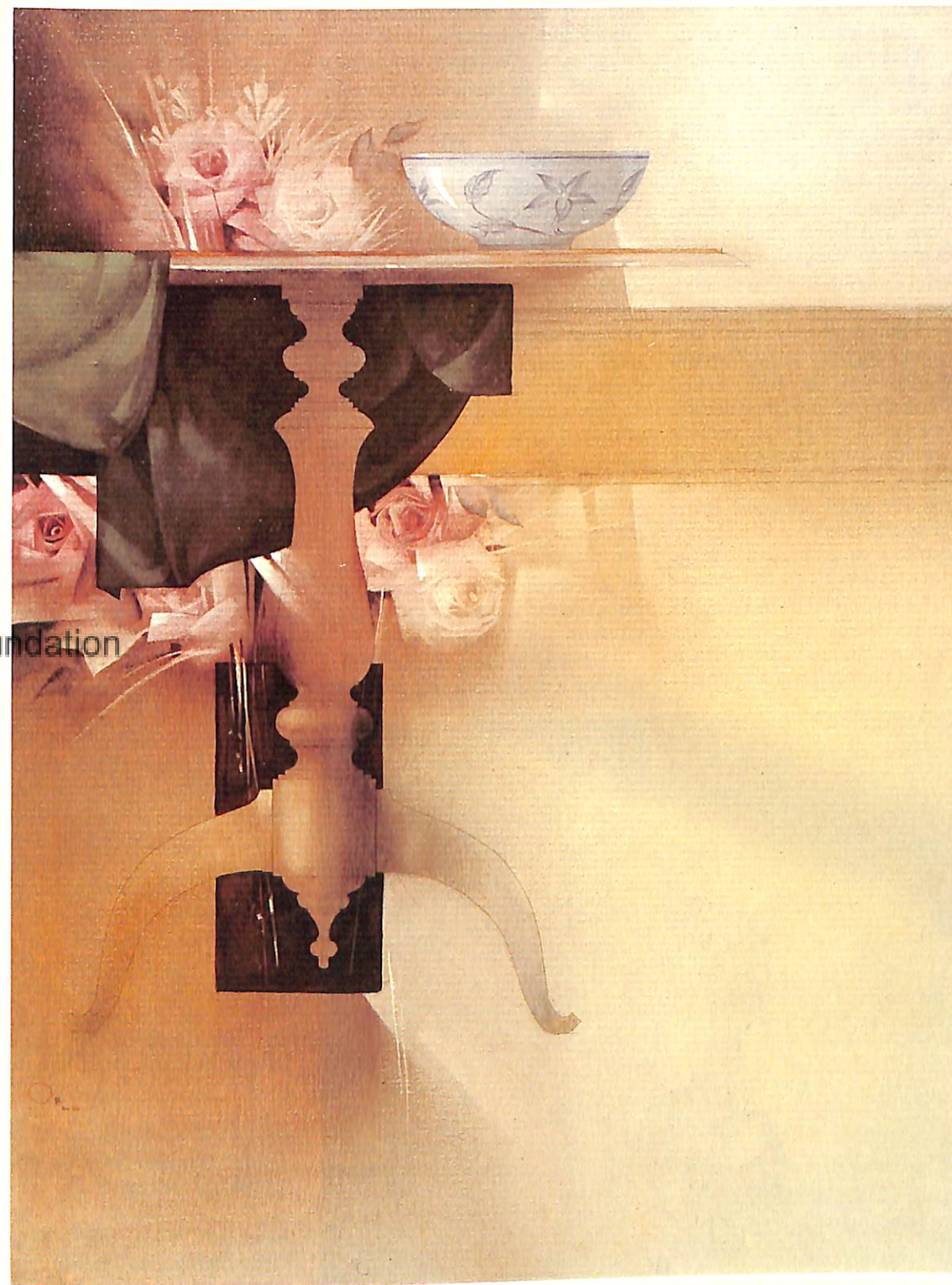
ความสงบ
Peace

Oil on canvas 24×32 inches

ชามหมิง กับ ดอกไม้

Ming bowl and flowers

Acrylic-oil in canvas 24×32 inches

institutions including the Siam Society, the Society of the Preservation of Thai Arts and Environment, and the Institute of Thai Studies at Thammasat University.

A man of many talents, Uab is well known and respected as an accomplished violinist and as a photographer. Music, he admits, is his first love and he assisted in the founding of the Bangkok Symphony Orchestra as well as bringing pleasure to many through his own performances. Photography he was first drawn to through his study of temple mural paintings. In both fields, music and photography, he is equally at home and says, 'Art can use any medium. If you use it as a slave, your medium is no barrier to creative content...the artist must just know how to use his tools.'

Nevertheless, it is as a painter that Uab attains his finest achievements. He has exhibited in Malaysia, Singapore and Bahrain as well as Bangkok, and, in 1963, he received a medal at the National Art Exhibi-

tion. Yet he is rather dismissive of awards and competitive exhibitions, being more concerned with selling his work, both to make a necessary living and, much more importantly, to develop public taste and awareness of contemporary art.

Consequently his favoured subjects – landscapes, still lifes and nude figure studies – are superficially unexceptional so that they may have an audience appeal. However, beyond the surface subject matter, all his canvases display considerable technical ability and deep, original expression.

Uab is first and foremost a master of technique and early in his career he was rated as one of the finest tempera artists – a certain yardstick of technical ability since this medium dries so fast as to prevent any retouching. Today, he prefers oil and acrylic as his media but still his mastery of technique and exquisite brushwork are remarkable.

Primarily he uses acrylic first to achieve a sharp line and then oils

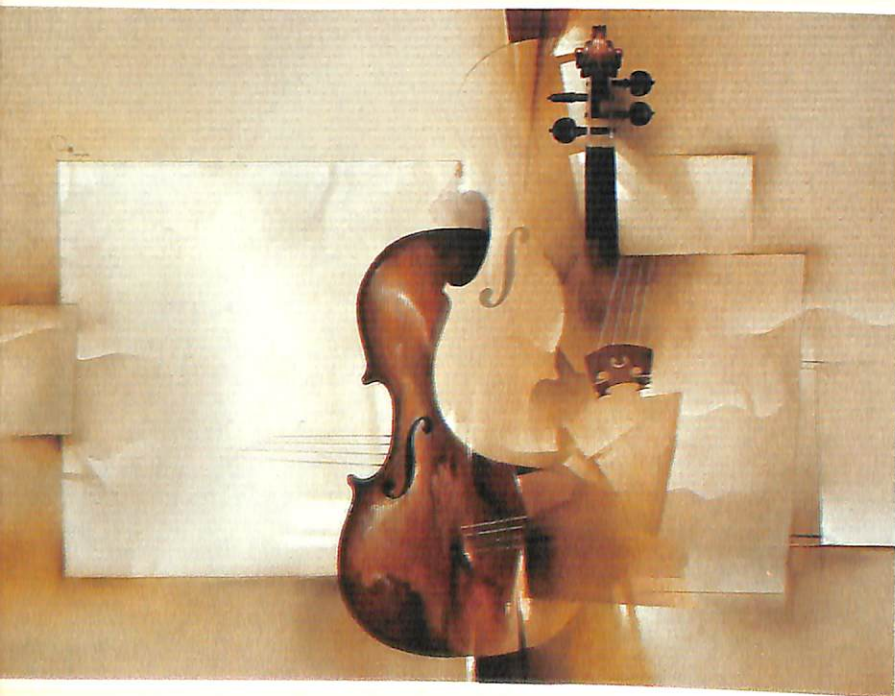
applied with fine brushwork to blend and build up colour and bring about a distinctive luminosity. It is this subtle use of light through brushwork rather than obvious white that characterizes his best work, transforming trees in a landscape or a vase of flowers into something highly expressive and powerful. On the technical side, Uab's achievement with light gives his paintings depth while, in terms of mental contribution, it instills his canvas with a deep sense of peace or what might be termed 'chitrakarma', heart-felt action.

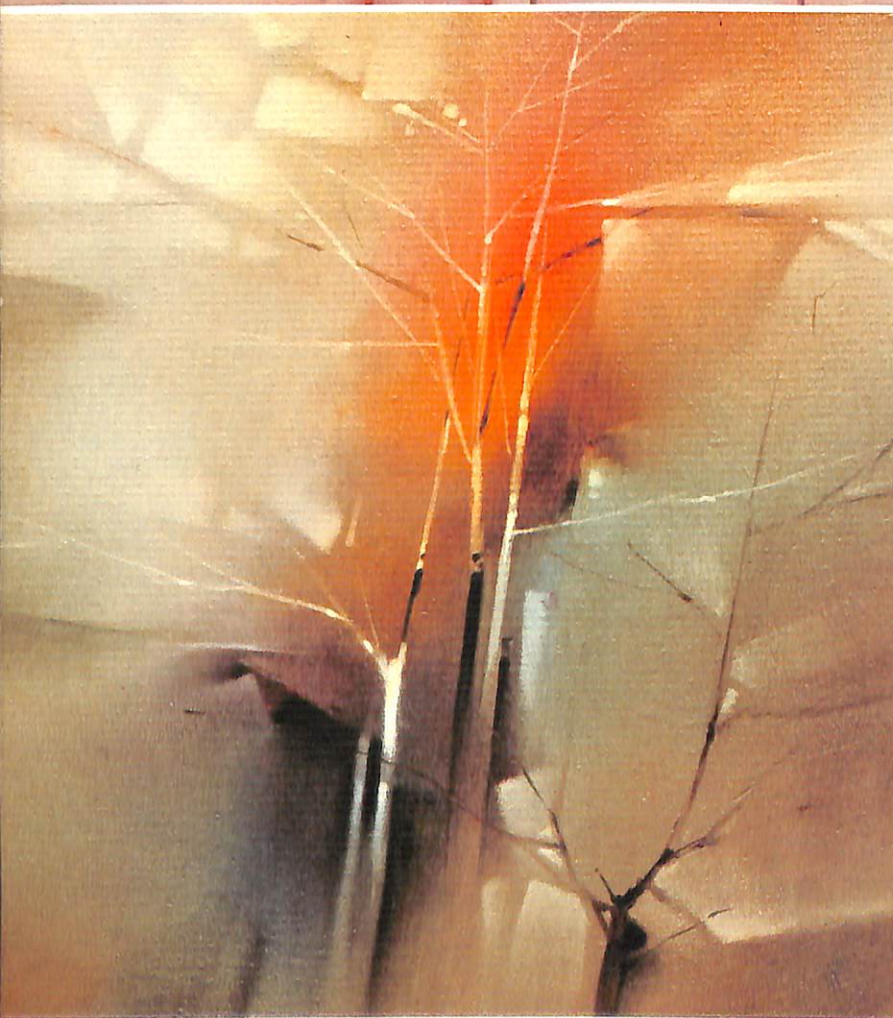
Such an intensity of expression is most brilliantly portrayed in Uab's still lifes which frequently feature his beloved violin or antique vases and bowls of which he is equally fond. Here there is a strong Oriental as opposed to Western influence (although still life is a Western form) in that the paintings are two dimensional and lack true perspective, yet depth is achieved through the use of light and shade. Consequently there is an almost surreal air which communicates an essence beyond the surface quality of the objects. This is further enhanced by the composition being worked out on the canvas itself and not pre-set by a physical arrangement of real objects (Uab does, however, use photographs or real individual items as references).

The nudes, Uab admits, are his most commercial work, but again they do display his fine technique and brushwork. Nevertheless, he likes all his paintings and insists, 'How can people be expected to buy your work if you don't like it first'.

คอนแชร์โตสำหรับไวโอลิน ๒ คัน
Double concerto for 2 Violins
Acrylic-oil on canvas 24x32 inches

คอนแชร์โตสำหรับโอโบ กับไวโอลิน
Oboe and violin Concerto
Acrylic-oil on canvas 24x32 inches

And he goes on to add that 'I am a performing artist, and as a good musician can play the works of many composers, so myself as a painter am drawn to different styles.'

While Uab is best known for three styles of painting – landscape, still life and figure studies – he also occasionally ventures into a fourth, one closest to surrealism. Here, through a juxtaposition of images, he probes questions of life, death and rebirth, of childhood and memory and of other metaphysical concerns. This is readily illustrated in a work such as 'Memory' which combines images of his wife, a child's doll, an old house, and part of a violin in a most haunting and evocative fashion.

Yet whatever style Uab chooses to work in, his great accomplishment as a painter is inescapable. Through mastery of technique he manages to convey a sense of depth, tranquillity and a heart-felt essence of life that is a result not only of his love and concern for art itself but also for what it can, and must, give others.

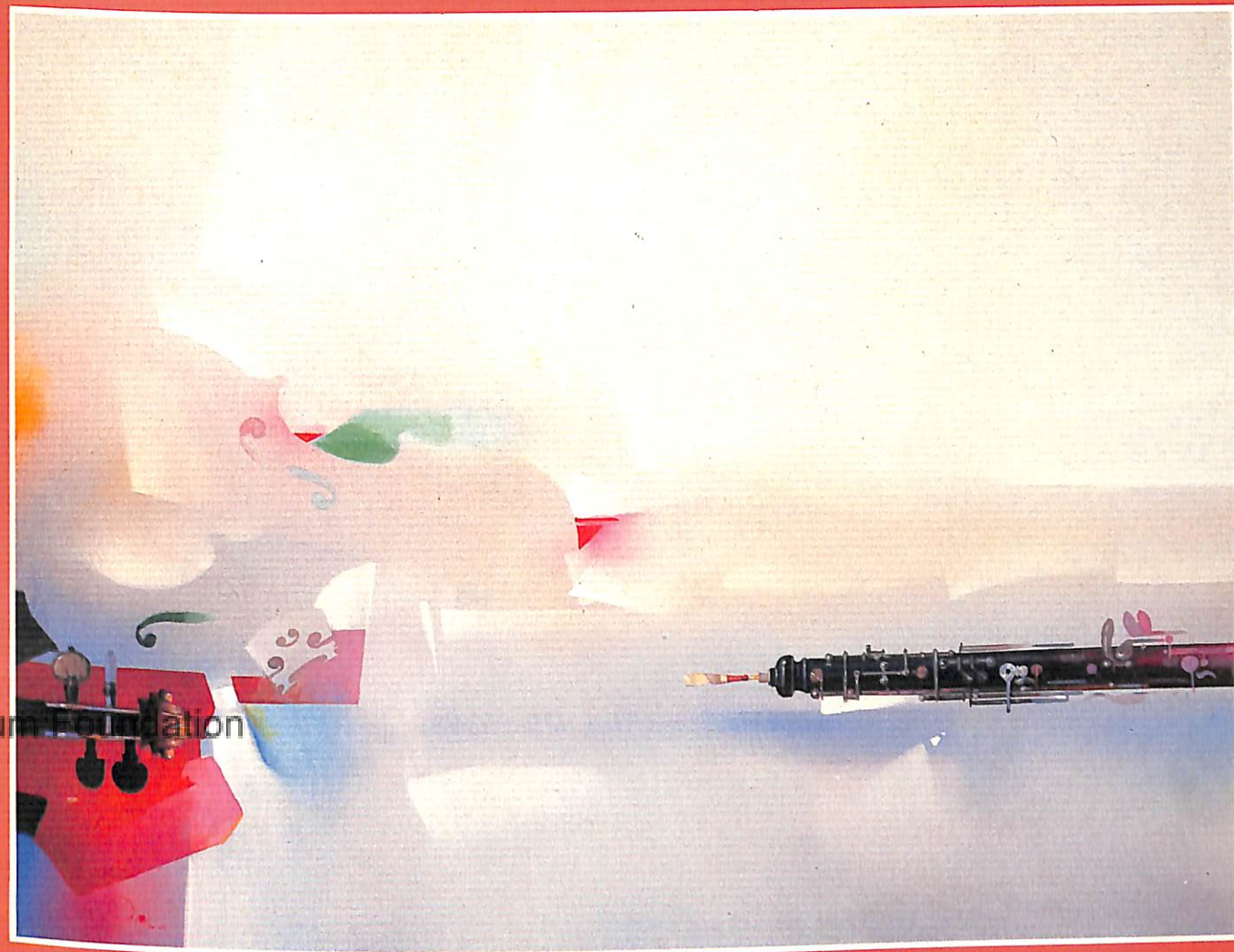
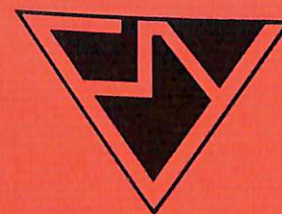
Story
by
John Hoskin

คู่รัก
Lovers

Acrylic-oil on canvas
29½×51¼ inches

แสงจ-ใจ

Back lighting
Oil on canvas 16×20 inches

C.V.N. EXOTIC LTD., PART.
131, 131/3-4 SUKHUMVIT RD. SOI 7-9 BANGKOK, THAILAND.
TEL. 251-6361 251-8707

**ART GALLERY
& FRAMING**

EXPORTER, WHOLESALE & RETAILER OF
Painting: A wide selection of original works of art by contemporary Thai artists.
Frame: Product of all types of picture frame
Service Packing, Mailing